

Angelica, jag ska försöka skriva brev till dig. Jag hade hellre velat fortsätta att prata, men det får bli så här nu.

Jag har förstått att våra samtal också påverkade mig på flera sätt, fast de var till för dig. Du var i stort behov av stöd. Jag engagerade mig intensivt, jag tyckte till en början att jag klarade min uppgift riktigt bra. Du öppnade dig mer och mer.

Vad gjorde jag egentligen?

Jag grämer mig när jag nu ser tillbaka. Jag känner skuld för att jag inte gjorde nog, jag ställde inte upp som medmänniska tillräckligt. Jag har nog känt det hela tiden: att det var jag som skulle göra det, jag hade fått ett uppdrag ingen annan kunde axla. Det kanske var just det som blev min fälla. Jag avskärmade mig i en professionalitet jag hade lärt mig skulle skydda oss från att tillfoga skada, men som blev ett hinder i vår relation, en undanflykt. I stället för att visa mod att vandra vid din sida distanserade jag mig.

Jag önskar att jag hade kunnat ge dig något av den nödvändiga stöd som du behövde men som ingen annan innan hade gett. Du kanske öppnade dig mer för mig än vad du öppnat dig för andra, men det är mest på grund av den där insändaren efter påsk, förmodar jag. Som jag sen delvis ångrade, för den var skriven mitt i stundens hetta. Där fick du syn på mig som levande och kän-

nande person, utan min roll. Det var väl det vi var? Två människor som får möjlighet att mötas, dela tid, spegla sig i varandra, lära av varandra, kanske också bli till tröst. Tomheten, sorgen har nu tagit över, för det är svårt att sluta träffas utan avsked. Bara två månader har vi känt till varandra, två månader då jag har konfronterats med så mycket hos mig själv.

Det finns omständigheter som vi inte märkar med att ändra på – det är vad jag försöker säga till mig själv, såsom jag brukar mana mina patienter – men man kan finna lärdomar som kan bli viktiga för mig och genom mig för andra. Den uppgiften får jag ta på mig nu. Den kommer av förpliktelsen som vuxit fram ur mitt förhållande till dig.

Inte försöka fly, men bearbeta. Hitta mönster som kan leda vidare ...

Det kändes annorlunda att kliva in i lägenheten denna kväll. Trots att rummen gapade mörka och tomma var Josef inte längre ensam. Emmas närvaro tycktes dröja sig kvar. Redan på väg hem från stationen märkte han att alla olika tankar som for genom huvudet relaterade till henne.

Genomfrusen av promenaden gick han fram till vardagsrumsfönstret och ställde sig med knäna mot det varma elementet. Han tittade ut över stadens alla ljus från sin utsiktspunkt på sjunde våning. Blicken svepte runt och gav en känsla av lugn kontroll. Då fick han plötsligt syn på månen som steg upp mellan siluetter av höghus, och fokus for som en pil bort mot horisonten. Månen, som inte längre var helt full, blev till ett ansikte som såg på staden från himlens rand, på staden och på Josef som stod i fönstret.

I fredags hade de suttit i soffan, lutat sig mot varandra, lagt armen om varandra, och det fanns inte längre någon tvekan om att de var ett par. Den stumma skymningen hade smugit in i rummet och fullmånen som tittade in då var som en ordlös bekräftelse på en helhet som de kände nu när de till slut kommit varandra så nära.

Nu var det söndagskväll och något nytt hade

börjat. Bilderna från den gångna helgen passerade genom minnet, korta filmsnuttar med Emma i huvudrollen, ord som fortfarande värmdes och skämtsamma dialoger som fick honom att le i mörkret.

Denna helg kom med svaret på en tilltagande längtan, tänkte han. Det var på nyårsafton de hade mötts för första gången, på en fest hos Josefs bror. I det glada tumultet presenterade brodern Emma för honom vid två tillfällen. Emma hade skojat och svarat att nu måste de bekanta sig med varandra, och så hade det blivit. Först ett långt samtal, en inledning på det nya året, sedan många trevande meddelanden på mobilen, laddade budskap under långa vinterkvällar, som kopplade ihop deras liv på varsitt håll, små länkar som så småningom bildade en kedja. Det blev befogat att ringa, och de allt längre telefonsamtalen mynnade ut i hennes besök.

Ett mönster började avteckna sig för Josef, där han stod, ett crescendo mönster som kändes tilltänkt, komponerat av någon som vill kärlek, någon som leder människor till varandra.

Han vände sig om, gick för att tända lampan på hörnbordet. Efter en stund återvände han från köket med en kopp te i handen och satte sig i soffan. Nu hade tankarnas spiral hunnit gräva sig ända ner till tiden för hans första kärlek. Det var längesen, i den lilla byn i hemlandet. Ja, det var snarare en kärlek med klasskamraten i ettan: Maria. De vuxna skojade om det, de skrattade åt

att Josef hade hittat sin Maria, men han själv var övertygad om att de två var bestämde för varandra. Han pussade henne med stort allvar bakom en buske på rasten. Hon skulle bli flygvärdinna och han pilot och då kunde de följas åt runt hela jorden.

Under sommarlovet blev de skilda åt, en järnridå separerade deras olika världar. Hans familj flydde till Sverige, men gården med syrenbuskarna och de höga träden på skolans baksida bar han med sig som minnet av ett förlorat paradiset. Visst hade han i hemlighet längtat efter att bli tillsammans med än den ena, än den andra flickan under sin skolgång, och han kunde se tillbaka på tafatta försök att få en flickvän under universitetsåren, men hela tiden var han hämmad, det kändes som att det förflutna bromsade honom. Ända tills nu.

Skrev brevet till Angelica i går. Det gjorde mig inte lugnare, utan satte snurr på minnena och jag blev ännu mer förvirrad. Idag har jag satt mig ner igen för att försöka ordna minnesbilderna av samtalen med henne och allt som hände runtomkring. Då insåg jag att jag måste börja med Emma, så jag skrev ner lite minnen från den där första helgen med henne ...

Det blev lite sentimentalt, men jag tänker att det är meningen att känslor ska komma upp till ytan. För övrigt känns det bra att skriva om sig själv i tredje person. Jag vill skapa distans för att kunna betrakta min

roll utifrån. Jag ska fortsätta gräva efter minnen och gå igenom det som kommer fram.

Detta blir alltså mer än ett brev, det blir nog snarare en berättelse om det som hände under de två månaderna, där jag förklarar mig för Angelica och Emma. Samtidigt får jag tillfälle till en personlig inventering så att jag själv får överblick och en noggrann bearbetning.

När Josef drog upp rullgardinen denna tidiga morgon låg allt framför honom i skinande ny vinterskrud. Himlen var stålgrå, ändå tog det lång tid innan hans sömniga ögon vande sig vid det klara lystret. Det var dessa mörkbruna ögon som hade en söderländsk glöd, för övrigt kunde man tro att Josef hade sitt ursprung i dessa nordiska trakter, med sin bleka hy och sina mjuka anletsdrag.

”Är det inte vårdagjämning idag?” for det genom hans huvud. ”Borde inte våren vara på väg?”

Han fick vänta ganska länge vid den stora korsningen, på väg till jobbet, och då började han tänka på vad han kunde se fram emot en dag som denna. Vilka skulle komma på samtal till honom? Någon behövde hjälp med en ansökan om rehabilitering, kom han ihåg, och så var det en ny tjej som hade det tufft.

Han körde mot sjukhuset i utkanten av staden och några minuter senare svängde han in på parkeringsplatsen. Vuxenhabiliteringen var inhyst i en låg byggnad bakom sjukhusets stora komplex i ett lugnt område med skogsdungar och ett villaområde som skymtade.

Josef stannade till vid expeditionen på vägen in. ”Vad tror du om skidföret idag?” frågade han